

[Kristen Amby.]

det forslag til beslutning, vi her behandler, ikke er et retmæssigt udtryk for denne vilje, men i virkeligheden et misbrug heraf.

Den højtærede udenrigsminister har i dag sagt, at forslaget egentlig kun indeholder smukke og rigtige tanker. Ja, det kan såmænd være rigtigt nok, hvis man bare ser på ordlyden, men dermed har man ikke lov at lade sig nøje. Man må nødvendigvis både se på sammenhængen, hvori dette er sagt, på de forudsætninger, der ligger bagved forslaget, og den motivering, der bærer det.

I „Land og Folk“ for 18. februar 1950 hedder det, som allerede sagt af udenrigsministeren, at

„Det officielle Danmark har undladt at lægge sit lod i vægtskålen til fordel for fredens sag.“

Det er altså begrundelsen for, at kommunisterne mener det nødvendigt at fremkomme med dette forslag til beslutning. Når man nu ved — og ellers er det jo næsten heller ikke forståeligt, at dette forslag er fremkommet, — at dette forslag er et led i den af Kominform inspirerede og ledede fredsoffensiv, som igen har en nøje sammenhæng med det store østlige imperiums udenrigspolitik, skal man ikke nøjes med blot at se på forslagets ordlyd, men må også se på det i sammenhæng med den politik, der har ført til dets udformning.

Nu ønsker jeg under ingen omstændigheder at sætte mig til doms over den politik, et stort imperium af sikkerheds- og interesse-mæssige gunde mener det nødvendigt at føre. Man kan vist roligt gå ud fra som en selvfølge, at magternes politik er bestemt af det, de tror tjener deres interesser.

I det spørgsmål, som behandles i forslaget til beslutning — spørgsmålet om forbud mod atomvåben og andre masseødelæggende krigsmidler —, har der imidlertid længe været og er der stadig, som det også fremgik både af udenrigsministerens redegørelse og af forslagsstillerens og de øvrige ordføreres redegørelser, en uoverensstemmelse mellem på den ene side Rusland og dets forbundsfæller og på den anden side de vestlige magter og den overvældende majoritet i De Forenede Nationer, hvortil også Danmark og de øvrige nordiske lande hører. Som forslaget til beslutning er formet, og efter den tale, som var svar fra forslagsstillerens ordfører på udenrigsministerens redegørelse, og således som fredspropagandaen iøvrigt ytrer sig, skulle man tro, at det var den vestlige verden, der modsatte sig forbud mod disse våben og modsatte sig kontrol med, at forbudet bliver overholdt. Hvor-

for ellers i denne sammenhæng den megen tale om de amerikanske og angelsaksiske krigsophidsere og krigsmagere?

De ærede forslagsstillere kan ikke være i tvivl om, at sådan ligger sagen ikke. Hvis man skal sige det kort, kan jeg karakterisere situationen således, at der blandt De Forenede Nationers 59 stater ikke, som det forøvrigt er sagt af det ærede medlem hr. Alsing Andersen, er uenighed om formålet, nemlig at disse frygtelige krigsmidler bør forbydes, at kontrol med forbudet bør etableres og freden sikres. Det, der er uenighed om, er midlerne til at nå dette mål. Den vestlige verden mener for det første, at ingen aftaler om en fredeliggørelse af forholdene har nogen videre vægt, medmindre der kan skabes en atmosfære af en vis gensidig tillid i de internationale forhold, og for det andet, at forbudet mod atomvåbenet og de andre frygtelige krigsmidler kun har virkelig betydning, hvis kontrollen med forbudenes overholdelse er så effektiv og gennemgribende, at det praktisk talt vil være umuligt for nogen enkelt stat, for slet ikke at tale om enkelte individer, at fabrikere disse våben.

Rusland og dets forbundsfæller mener, at det væsentlige er at forbyde atomvåbnene. Man henviser i så henseende til, at alene forbudet mod giftgassers anvendelse i den sidste krig dog afholdt de krigsførende magter fra at bruge dem. Det er den samme begrundelse, der blev givet af det ærede medlem hr. Alfred Jensen på et møde i Hvalsø, der er refereret i „Land og Folk“ den 24. februar d. å., hvor man selv kan slå referatet efter. Rusland og dets forbundsfæller ønsker også en kontrol med forbudenes overholdelse, og det ønske finder man også udtrykt i forslaget til beslutning, men man vil blot ikke have den form for kontrol, som majoriteten i De Forenede Nationer på grundlag af atomenergikommissionens arbejde har foreslået.

Jeg hørte nok, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at det var denne Baruch-plan — det var altså en fæl amerikaner, som havde en særlig plan for kontrollen —, som man var imod. Man glemte at tilføje, at den kontrolplan, som vi har stemt for, som majoriteten har stemt for, er en kontrolplan, som er blevet til på grundlag af et 2-årigt arbejde i atomenergikommissionen, der blev nedsat den 24. januar — var det vist i 1946, og som i løbet af forsommeren 1948 afgav sine sidste betænkninger, hvorefter forslaget kom til behandling i De Forenede Nationer i 1948.

Så kunne man spørge: Er nu denne mod-